

L'estela de Solé Tura

MONTSERRAT TURA / Consellera de Justícia

AVUI, 7 de desembre del 2009

Quan escric aquestes línies és 6 de desembre i acabem d'acomiar-nos per sempre del més admirat i estimat d'una família de llarga tradició política: en Jordi Solé Tura. No sé com explicar-vos que va ser forner i molt més que forner, va ser professor i molt més que professor, va ser activista i molt més que activista, va ser polític i molt més que polític.

Em sembla que el fenomen popular que s'ha produït a l'entorn de la seva mort ho explica amb molta més claredat de la que jo en sóc capaç. S'han acostat a acomiar-lo al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat els seus conciutadans de Mollet, que saben que ha tingut una vida plena d'experiències extraordinàries però mai ha deixat de ser un molletà més. Alguns portaven fotos de quan anaven al parvulari o de quan van fer el servei militar que guarden com autèntiques joies per recordar el seu veí.

La immensa majoria dels que guardaven silenciosa cua per retre-li homenatge el consideraven el seu company en la lluita antifranquista. En aquella lluita Solé Tura va dir-nos una i altra vegada que la conquesta de la democràcia i l'autonomia només seria possible amb la mobilització dels treballadors de Catalunya. I són aquells treballadors els que m'han ensenyat durant aquests dos últims dies des de bitllets de tramvia de la vaga de 1957 a calendaris de butxaca del PSUC clandestí fins a retalls de la mort d'Antonio Ruiz en la vaga de Seat del 1971.

Companyes d'exili i de presó relataven una vegada més la intel·ligència i bonhomia d'aquell activista incansable que essent el premi extraordinari

de la seva llicenciatura i podent enfocar la seva vida acadèmica va acceptar ser la veu de Ràdio Espanya Independent, coneguda popularment amb el nom de Pirenaica. Per això, juristes prestigiosos, músics, poetes i cantautors compartien dolor amb anònims oients d'aquella emissora clandestina que els donava un bri d'esperança en plena dictadura.

Records dels setge del convent dels Caputxins l'any 1966 i el suport popular que va aconseguir el naixement i la mort en aquells fets del Sindicat Democràtic d'Estudiants. Companys del PSUC, de Bandera Roja i del PSC, dels sindicats i milers d'alumnes, que van gaudir de la força apassionada i didàctica de les seves classes, han acompanyat la família i han compartit el dolor de la pèrdua d'un home únic, sòlid i senzill.

Persones de tot Catalunya i d'arreu d'Espanya, de Mèxic, d'Argentina, d'Andorra i companys d'algunes missions d'exercici democràtic per garantir el control de processos incipients de democratització arreu del món coincidien en la llarga cua per retre-li un breu i darrer homenatge.

Milers de ciutadans han rememorat l'efervescència política de les darreries del franquisme i especialment dels mesos que seguirien a la mort del dictador, de les manifestacions de l'Assemblea de Catalunya amb el crit de "Llibertat, amnistia, Estatut d'Autonomia".

Però sobretot l'homenatge popular i espontani era per la seva tasca en les ponències que van fer possible la Constitució i l'Estatut de Sau, i és que Jordi Solé Tura va ser un ponent excepcional. Representant el PCE, sabia que el pacte per fer perdurable la nostra democràcia acabada d'estrenar havia de reconèixer la realitat plurinacional d'Espanya i havia

de ser acceptat per tot el ventall polític que per primera vegada es mostrava lliurement.

L'acceptació de l'article 2 i del títol VIII de la Carta Magna per la UCD i - especialment- per Aliança Popular és el pacte polític més important de la nostra història recent.

En Jordi Solé Tura, abans que l'implacable Alzheimer li destruís la memòria, havia anunciat que la deriva extrema del Partit Popular i l'arrossegament de tota la política espanyola cap a posicions de negació de la nació de nacions vulneraven el pacte constitucional. El poble que tan serenament i dolorosament l'ha acomiadat en aquests dos últims dies és conscient de la necessitat de defensar el que s'havia acordat, aquella porta que en Jordi va eixamplar perquè hi poguéssim ser amb tota plenitud.

No oblidarem mai el dolor d'aquests dies, com tampoc oblidarem mai l'escalf i la reivindicació que en Jordi Solé Tura va fer possible. Les persones que han volgut retre-li el darrer homenatge han estat de la seva generació, de la meva, però no només, també li han agraït la seva herència els més joves. L'esperit Solé Tura no pertany al passat, és el futur.